

Lluïsa Sabater, una ànima imprescindible del Ranxo de Carnaval de Peralada

És una de les voluntàries que, junt amb una dotzena de dones del poble, va engegar la tradició fa uns trenta anys

Un poble no són quatre cases. Un poble és la gent que li dona vida. D'això en sap molt Lluïsa Sabater Vilanova, entusiasta col·laboradora, juntament amb el seu marit Martí Llanta Carbó, amb qui va estar casada durant seixanta-cinc anys. Els dos participaven molt activament de tots «els saraus» que es feien i es desfeien a Peralada: la Mostra Gastronòmica, la Mostra Floral, el pessebre vivent i, per descomptat, el Ranxo de Carnaval. Lluïsa Sabater, que farà noranta anys el 31 d'agost, se sent feliç d'haver posat el seu granet de sorra per mantenir les tradicions, en el cas del Ranxo a iniciar-la, i espera poder ser-hi l'any vinent per viure-la de nou.

Lluïsa Sabater viu a Peralada des que es va casar, però va néixer a Darnius el 1931, poble d'on era la seva família. La guerra va ser un temps terrible. «La mare va haver d'enterrar el meu pare (era xòfer de la companyia de cotxes de Darnius), els sogres i els pares durant aquells anys», rememora. Així les dues no van tenir cap més opció que anar «a servir». Ella només tenia deu anys. Va treballar-hi fins als vint-i-tres. Recorda que «fer de minyona» aleshores no era com ara. Les noies es quedaven a menjar i a dormir a la casa, tenien només una tarda lliure «i a les 9 a casa». A Peralada, coneixeria el seu marit amb qui es va casar. Sabater va entrar a treballar al Casino de Peralada just uns dies abans d'inaugurar-se, el 1979, i fins que es va jubilar.

El 1992, quan es van demanar voluntàries pel Ranxo, Sabater no s'ho va pensar massa. «Hi vam anar tota una colla, algunes ja no hi són, per desgràcia, i altres han plegat», explica. «Ara som pocs els que anem a netejar cebes i tomates». El van fer durant dos anys a la plaça Gran. «No sabíem si hi hauria molta gent i vam fer una perola gran amb llenya, ceps que el meu home anava a buscar a les vinyes», recorda. Va ser un èxit, cosa que els va obligar a traslladar-lo al pati de les Escoles i, més tard, a les Escoles Noves. «Al principi érem una dotzena de senyores, però també senyors que es cuidaven de la perola», matisa. I després dinaven tots junts. Recorda encara el detall que els va fer l'Ajuntament a totes les cuineres. Cap d'elles es disfressava. «Això ho deixàvem per al jovent».

L'any passat encara hi va anar amb una de les seves dues filles. Lluïsa Sabater viu a casa seva i «la família em cuida molt». Li agrada sortir a la plaça amb altres veïnes vídues per aprofitar el sol i a la tarda exercita la memòria fent sopa de lletres i mots encreuats.

Font del document:

https://www.emporda.info/carnaval/2021/02/09/lluïsa-sabater-anima-imprescindible-del/487154.html?utm_source=rss

